

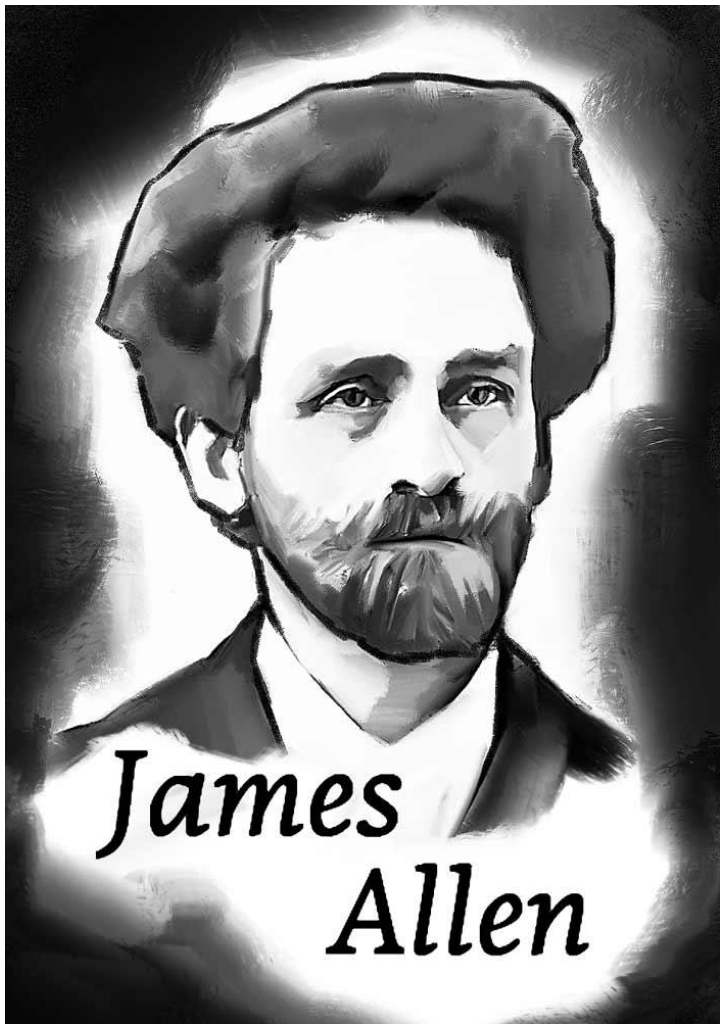
Джеймс Аллен

Як людина мислить

Передмова

Ця невелика книга (результат розмірковувань та життєвого досвіду) написана не для того, щоб поповнити лави численних детальних трактатів на тему сили думки. Вона, скоріше, спонукає осмислити деякі речі, а не просто дати їм пряме пояснення, тож мета цієї книги — підштовхнути чоловіків та жінок до відкриття тієї істини, що — *«Вони самі себе створюють»* силою думок, що їх вони обирають та заохочують; тієї істини, що саме розум — наш головний творець, як внутрішнього світу — характеру, так і зовнішнього середовища — оточуючих обставин, і що, можливо, донині вони просто жили у невіданні та стражданнях, але відтепер зможуть творити свідомо та з радістю.

Джеймс Аллен

*James
Allen*

Глава перша. Думка та Характер

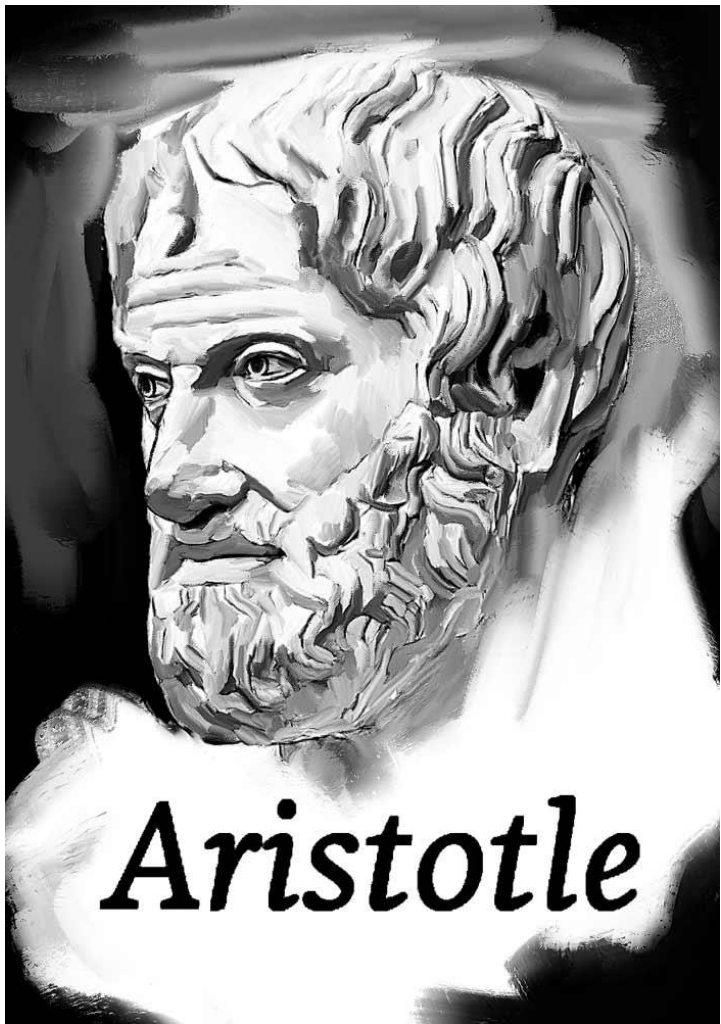
Афоризм «Які думки у людини в серці, така вона і є» не лише описує все людське єство, він настільки всеохоплюючий, що стосується всіх умов та обставин людського життя. Людина буквально складається з того, *про що вона мислить*, її характер — це підсумок усіх її думок.

Так само як рослина проростає з насіння, без якого цієї рослини і не було б, так і кожен вчинок людини проростає з прихованого насіння думок, без яких цього вчинку і не було би. Це однаково стосується як так званих «спонтанних» та «ненавмисних» вчинків, так і тих, які ми робимо свідомо.

Дія — це розквіт думки, а радість та страждання — то її плоди. Таким чином, людина збирає врожай із солодких чи гірких плодів свого власного господарства.

Думка нас створила. Самих себе Думкою ми викували та створили. Якщо розум людини наповнюють злі думки, то страждання слідує за нею, як той візок, що слідує за волом... Якщо ж думки людини чисті, радість не полишає її, наче тінь — то є істинно так.

Людина має розвиватись, а не бути чимось штучно створеним. Причина та наслідок це такі ж абсолютні та незмінні елементи у прихованому царстві думок, як і у світі видимому та матеріальному. Благородний та величний характер — це не прихильність долі чи випадку, а результат постійних зусиль у вихованні правильного мислення, що нероздільно пов'язане з позитивними думками. Нечестивий та жорстокий характер, в результаті того ж процесу, є наслідком постійного затаювання негативних думок.

Aristotle

Людина себе або створює, або не створює; в арсеналі своєї свідомості вона кує зброю, якою може себе знищити. Проте, також вона може створити інструменти, і з їх допомогою звести райські палаци радості, сили та миру. При правильному виборі та застосуванні думки, людина наближається до Божественної досконалості; через зловживання та неправильне застосування думок вона опускається нижче рівня звіра. Між цими двома крайностями і знаходяться всі грані характеру, а людина — їх творець і господар.

Серед усіх прекрасних істин, що мають відношення до душі, і які були відновлені та відкриті у цьому столітті, немає більш радісної та повної божого благословення та впевненості, ніж та істина, що саме людина є хазяїном своїх думок, ковалем свого характеру, творцем та джерелом формування ситуації, навколишнього обставин та долі.

Будучи істотою Сили, Розуму та Любові, а також повелителем своїх власних думок, людина має ключі до кожної ситуації, і містить у собі ту цілющу силу, за допомогою їй по силам зробити все, що вона забажає.

Людина завжди господар, навіть у своєму найслабшому та знедоленому стані. Але в такій слабкості та деградації вона — нерозумний господар, котрий погано стежить за своїм

«господарством». А коли вона починає розмірковувати над своїм станом і старанно шукати Закон, на якому ґрунтується її єство, вона стає мудрим господарем, який розумно направляє свою енергію, і таким чином перенаправляє свої думки на плідні справи. Такий він, *свідомий* господар, яким людина може стати лише відкривши у собі закони мислення; і таке відкриття повністю залежить від старанності, самоаналізу та життєвого досвіду.

Лише завдяки наполегливому пошуку та розробці копалин знаходять золото та алмази. Так само і людина може знайти будь-яку істину, пов'язану з її сутністю, якщо буде копати глибоко у шахтах своєї душі. І будучи творцем свого характеру, господарем свого життя та володарем своєї долі, вона зможе безпомилково довести: якщо вона буде відслідковувати, контролювати та міняти свої думки, відстежуючи при цьому їх вплив на себе саму, на оточуючих та свої життєві обставини; якщо вона навчиться пов'язувати причину та наслідок шляхом терплячого аналізу та вивчення, то буде таким чином накопичувати свій життєвий досвід. І нехай він буде навіть самий незначний, але це буде засіб отримання знань про себе. У цьому напрямку, як ні в якому іншому, слідує абсолютний закон, який звучить так: «Хто шукає, той знайде; і перед тим, хто стукає у двері, вони відчиняються»;

бо тільки завдяки терплячості, практиці та постійній наполегливості людина може переступити поріг Храму Знань.

Глава друга. Як думки впливають на обставини

Розум людини можна порівняти з садом, про котрий можна піклуватись або дати йому здичавіти; але чи то буде доглянутий сад чи занедбаний, він буде і далі *плодити*. Якщо його не *засіяти* корисним насінням, його *заполонить* бур'ян, який буде розростатись.

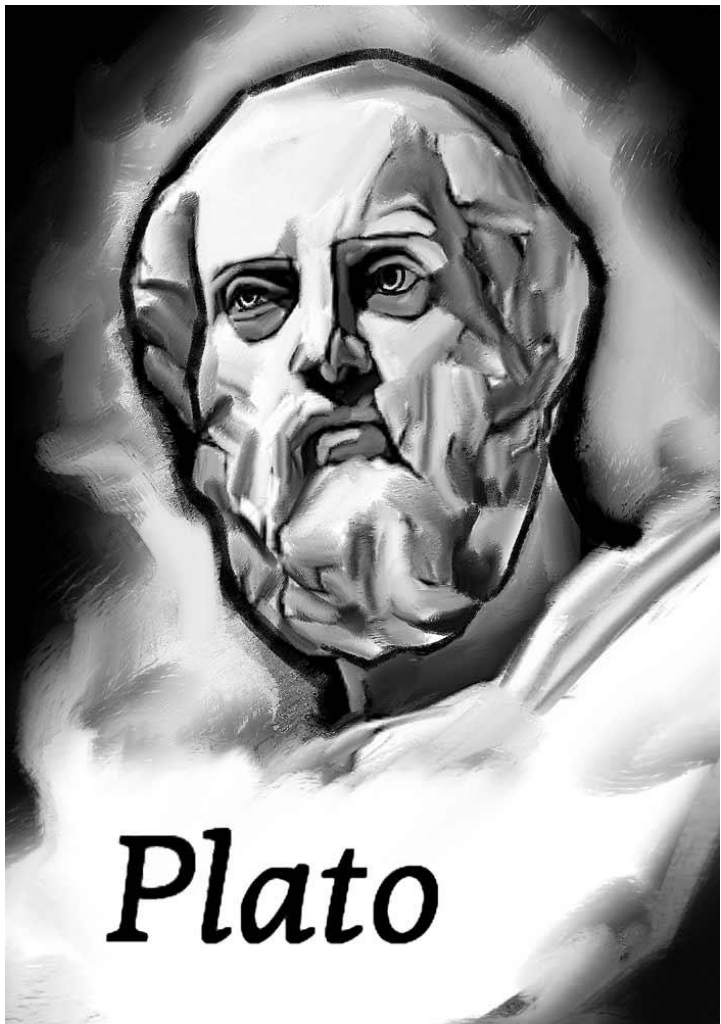
Так само як садівник піклується про свою ділянку, вириваючи лабузиння та вирощуючи необхідні йому квіти та фрукти, так і людина може піклуватись про сад свого розуму, відкидаючи всі неправильні, некорисні та нечисті думки, вирощуючи квіти та плоди правильних, корисних та чистих думок. Слідуючи цьому принципу, людина рано чи пізно розуміє, що саме вона головний садівник своєї душі, керівник свого життя. Вона також відкриває, всередині себе, закони мислення та все більше переконується, що сила думки та розум впливають на формування її характеру, зовнішніх обставин та долі.

Думки та характер — це одне ціле, і оскільки характер може проявлятися і показувати себе лише

в оточуючому середовищі і супутніх обставинах, зовнішні умови життя людини завжди будуть нерозривно пов'язані з її внутрішнім станом. Це не означає, що обставини у житті людини завжди повністю відображають її характер. Проте ці обставини безпосередньо пов'язані з деяким життєво важливим елементом — її мисленням — і на даний момент вони є невід'ємною частиною її розвитку.

Кожна людина знаходиться там, де вона є по закону свого буття. Думки, які вона заклала у свій характер, привели її туди, і у тому, як склалося її життя, немає елемента випадковості. Усе це результат закону, який не може помилятися. Це стосується як тих, хто відчуває себе «не у гармонії» з оточуючим світом, так і тих, хто задоволений ним.

Будучи прогресивною істотою, яка має розвиватись, людина знаходиться там, де вона є, щоб зрозуміти, що вона може рости; і коли вона засвоює духовний урок, який приносить їй ситуація, ця ситуація минає, поступаючись місцем іншим життєвим обставинам.

Plato

Обставини впливають на людину допоки вона вважає, що саме вони формують її зовнішнє середовище. Але коли вона розуміє, що може самостійно розпоряджатись прихованими надрами своєї душі, з яких формуються зовнішні обставини, саме тоді вона стає законним господарем самому собі. Про те, що обставини *реалізуються* через думки, знає кожен, хто хоча б недовго практикував самоконтроль та самоочищення, бо він напевне помітив, що зміна життєвих обставин прямо пропорційно залежала від зміни їх психічного стану. Бо ж так і є насправді, коли людина щиро намагається виправити недоліки свого характеру, і досягає у цьому швидкого та помітного результату, вона швидко долає низку негараздів.

Душа притягує те, що таїться у ній самій; те, що вона любить, а також те, чого вона боїться. Вона досягає вершини своїх заповітних спрямувань. Вона поринає у глибини своїх незвіданих бажань — і життєві обставини служать засобом, за допомогою якого душа отримує своє.

Кожна насінина думки, засіяна чи проронена у ґрунт розуму, щоб укорінитись там, розвивається і рано чи пізно проростає у вчинок, приносячи врожай можливостей та обставин. Гарні думки приносять гарні плоди, погані — погані.

Зовнішній світ обставин підлаштовується під внутрішній світ мислення, і як приємні, так і

неприємні зовнішні обставини є факторами, які вносять свій вклад у досягнення максимального блага для індивіда. Як жнець свого власного врожаю, людина вчиться як у горі, так і в радості.

Людина потрапляє у богодільню чи тюрму не через погану вдачу, а через надлишок нікчемних думок та примітивних бажань. Людина з чистими думками не стає раптово на дорогу злочинів під дією якоїсь зовнішньої сили; злочинна думка довгий час тайно визріває в її серці, і у підходящий момент просто виривається назовні зі всією накопиченою міццю.

Обставини не створюють людину; вони просто показують, яка вона є. Ніякі обставини не змусять людину поринути у розпусту і супутні їй страждання, якщо в людини немає розпусних схильностей; або ж підвестися до чеснот та чистого щастя, якщо вона не виховувала у собі довгий час добрі наміри. І тому людина, як Володар думки, є скульптором самої себе, творцем зовнішнього середовища. Вже при народженні душа починає свій шлях, і на кожному кроці свого земного паломництва вона притягує ті збіги обставин, які її розкривають, і які є відображенням її власної чистоти або не чистоти, її сили або її слабкості.